

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DISSAPTE SI TÉ VENT A SA FLAUTA

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

Coses de Política

Cridats al convit de L'IGNORANCIA hi hem acudit tranquilament, perquè la nostra opinió política no és la d'un capdevanter, sino la d'un que veu com se manetja *tot això*, desde el mateix poble. I volem fitxar-nos en aqueixes notes, l'impressió que mos causa la manera com se belluga el *tinglado*, que tenen molts per *medi* d'arribar a conseguir beneficis personals, quant toca esser unicament... *sacrifici*. Com el que noltros prenim desde avui d'anar comensant,—sense sou—damunt aquest simpàtic paper, les coses que interessen a tots.

Aquesta setmana la nota més important és la *Crisis*. ¿Sabeu que vol dir a queix mot? Vol dir rompiment. *Crisis* és, idò, un *rompiment* en la vida de la nació. Queda, en lloc d'una cosa sencera, unida i per lo tant forta, dos bossins que no tenen poder ningun. D'un dia a l'altre dia, no hei ha afegit.

Si conta les vegades que durant aquets temps hi ha hagut *crisis*, veureu com la direcció de l'Estat espanyol està rompuda més d'una dotzena de vegades. ¿Com s'ha d'aguantar?

¡Aquells d'allà dalt, tan sabuts, tan intel·ligents, no veuen que amb les seves intrangigències arribaran a tirar-lo a fons per a sempre!

Dijous passat se resolgué la crisis. Ja torna estar afegit tot. Però, qui sab fins quant durarà? Com a mallorquins podríem estar contents de veure que han premiat la afeció constant d'un homo sempre fidel al seu ideal: D. A. Rosselló. Però, com a espanyols, creïm que no podia èsser així la solució. No creïm tenguin potència suficient per aguantà el timó a rumbo. ¡Hi ha un temporal tan gros!

Un etzemple:

Un pagés necessitava un empeltador i un carboner. S'hi presentaren un de cada ofici, si no molts bons, en sabien una mica perquè *tota la vida* havien feta la mateixa feina. Quant l'amo los hagué llogats, sense cap preocupació los digué: tu empeltador; i era el carboner. Tú faràs carbó, i era l'empeltador.

Una cosa per l'estil ha passat. Vet-aquí, com no poden anar bé les coses polítiques.

Perque...?

Un altre dia en parlarem.

EL SEN BIEL

An els nostros llegidors

Tenim una gran satisfacció de veure que'l primer número del nostro setmanari s'és escampat i venut amb èxit mai somiat.

Va èsser tanta la pressa i l'interés de la gent per L'IGNORANCIA, que s'acabà la firada sens haver pogudes servir les suscripcions de la pagesia.

Això mos dona coratge i mos satisfà del treball començat, i mos anima a tirar en avant, tot creguent que si perdem l'ajuda del públic, serà per culpa nostra.

També mos recorda una faula que llegíem quant erem petits que anaven a escola, i que ara provarem de contar-la vos en bon mallorquí:

L'ASE I SON AMO

—«Lo bo de lo dolent no distingeix la gent; fòt mengívol li pareix.

Jo li don lo pitjó i m'ho alaba»—

D'aquest modo sos erros disculpava un escriptor de farses indecents.

I un poeta llestet qui'l va sentir li contestà en los termes següents:

A un aset pagés,
el seu amo li da palla i li va dir:

—Pren, que això f'agrada més que res.

tantes voltes aquests mots va repetir que l'ase tan humil se va enfadà:

—Jo prenc lo que me dones; però, ¡homo in-

[just!

penses que sols la palla dona gust?

Donam grà, i veuràs si'n quedarà. !

Ha de sebre aquell qui pel públic treballa que en culpar-lo, molts de pics el culpa en [và;

ja que si en donar-li palla menja palla, també en donar-li gra se menja el gra.

Aquesta faula tè un doble sentit: el de la bellesa i el de la bondat. A les dues coses dèim en mallorquí: *bé*.

Qui escriu p'el públic ha d'escriure *bé* en lo que atany al llenguatge: ha de triar les paraules, les ha d'ordenar i compondre amb bon gust, etc.; i ademés ha d'escriure *bé* en sentit moral, fugint de indecències i grosseries.

No ho trobau així tots?

LA LOTERIA

Ara s'acosta Nadal; això no és cap notícia de l'altre món, però és una veritat tan gran com un temple. S'acosta la temporada de les bregues d'indiots i cada atlot somia en tenir-ne un que sia *la fama*; no els importa si és gras o magre; la questió principal per ells és que no sigui *jueu*. Ve l'horari de comprar pastorets a St. Tomàs i de menjar torrons per ses voltes de Plassa, de anar a cercar Betlems i de jugar a la rifa de Madrid.

Això de posar per a Nadal a la Loteria està tan encarnat a dins nosaltres que si se suprímia, sé cert que hu trobaríem a faltar; molt poca és la gent que per aquest temps no exposa qualche cantitat, per petita que sia sempre amb l'esperança de treure *la grosa*; perquè si vos hi fixau bé, veureu que ningú fa comptes de que li toc la segona, ningú s'en preocupa, hu trobam una petitesa an això de treure un parell, de cents duros per pesseta, han d'esser 1200, i unicament quant ja han vengut les primeres llistes i ja no hi ha esperança de agafar cap premi gros, és quandèim; ¡qui sap! encara podem treure duro per pesseta; i quant ja n'ha aquesta esperança ens queda afegim filosoficament— ¡Que hem de fer! serà una altre vegada. Un any més de fer feina.

El jugar per a Nadal té una ventatja: i és que se somia, se fan mil projectes i es viu d'il·lusions durant un parell de dies i aquest gust que un passa de dir: *faré això i això altre*, ningú el mos lleva.

Bé és veritat que qualche vegada no són alegries lo que aquests projectes ocasionen, i si no hu creis escoltau lo que vaig presenciar no fa molt.

S'altre diassa estava tranquilament assegut a ca-meua quant vaig sentir crits p'el carrer; surt an el balcó per enterar-me de lo que passava i vaig veure un estol de gent aturada davant can Tòfol, un torner que hi ha en es meu carrer; de dins sa casa sortien crits i veus descompassades.

Som curios per naturalesa (aixó és lo únic en que me assembla ses dones) i aquesta curiositat va fer que sense prendre es capell, li estengués cap allà per veure lo que passava. Vaig fer-me pas entre els veinedets qui havien fet rotlo davant el portal, i me fic per endins.

En Tòfol estava més encès que una magrana, dret a devora es torn; la mestressa Miquela, enfilada damunt una taula amb una graneta d'enblanquinà en sa mà i es cossiò de sa calç an es costat, i na Mès, (1) una fia que tenen de devers setze anys plorant a un recó.

Tan encesos estaven, que no se temeren de que jo hi fos fins que vaig dir:

—¿Però que és aixó?—¿Que són aquets crits?

—¡Ah! D. Perico (a mi me diuen Perico), digué la mestressa fent gran manades i esquitant per tot de calç,—venga, Deu l'envia; V. ferà justici i ajustarà es contes an aquest poca-cosa, noningú i estrefolari; an aquest *tirano* qui'm farà morí amb sa fel sofregida, an aquest...

—¡Miquela!, va cridar en Tòfol, dirigint-se cap a la seva dona amb actitud d'amenaça.

—Per amor de Deu, mun pare, giscà na Mès.

—¡Callau! vaig dir jo, procurant calmar-los: Contau-me lo que ha passat i veurem de arreglar-ho bonament.

—Idò ha de sebre, comensà en Tòfol; però la seva dona no el deixà acabar.

—Jo li contaré lo que ha passat amb tots els *ets* i *uts*, perque aquest no ens treurà trellat, és un ase que no serveix per res.

—Mestressa vaig dir fent de jutje, deixau conversar es vostro homo i llevonces rellareu vos.

—Com li deia, va continuar en Tòfol, ha de sebre que enguany, com sempre, som possat a sa rifa de Madrid, he pres set pessetes d'es número de sa taverna d'es cantó, un número hermós del tot, no m'en recort quin és, però, si el vol veure li treuré es billetef, però sé que suma 18 i que el varen comprar a Barcelona a un jeperut que du molta sort; tot aixó fa que estiguem segús de que treurà i ja fèim els comptes de lo que hem de fer amb sos 8400 duros que mos tocaràn. Jo vui comprar una casa de *recreo* an es Molinar per anar-hi a *vereneà*, però na...

—Aixó és un desbarat—va interrompre la mestressa—es Molinar no fa senyò, i jo en tenir gafets lo que vui és fer-me amb gent de casa bona i no amb quatre pelacanyes.

—Tu feràs lo que jo diré, o sinó hei haurà un San Quintín. Jo som el rei de la casa i he de fé lo que me donarà la real gana que per aixó duc es calsons—cridà en Tòfol.

—Jesús, ¡saps que dus tú?... molta de d'allò que venen es dematins, ¡infelis! si ets manco que aixó (escupint en terra).

(1) Diminutiu de Margalida.

—¡Miquela!—diu en Tòfol, més cremat que una moeaa, si me tornes faltà an es respecte, l'envergaré cirera i redolaràs fins an els fogons.

An-a qui?—digué sa mestressa botant de la taula on encara estava encastellada. I a mi m'amenaces? Tu: tú que tens tant d'homo com jo de colom d'escampadissa?

En Tòfol va sortir de pollaguera; encivellà castanyeta a sa dona i la rebaté contra la taula. La mestressa li tirà lo que tenia en sa mà, que ja recordareu que era la graneta d'enblanquinà, però segurament la seva nerviositat va fer que no pogués afinar bé la puntaria, i en lloc d'endevinar el seu homo, la me clavà a mi al mig d'el front omplint-me de calç i fent-me boir les ulleres un tros lluny. Llevonces se tirà demunt ell i comensà a repinyar-lo mentres ell se defensava com poria; tomaren el test de la calç i caigueren tots dos damunt na Mès qui grinyolava d'un atac de nirvis. La gent entrà i supòs que les separaren, mentres jo partia cap a ca-meua tot brut i prometent no ficar-me pus mai en *quinientos*.

Total res: Un ull de vellut a la mestressa, la cara d'en Tòfol fet un flatze, pildores d'éter per na Mès. I jo unes ulleres noves.

Ja veis, com també el fer projectes pot dur males conseqüències.

PEP DE NA SANTEMA

PUNT DE VISTA

Pel cel comensa a brillar,
el color daurat del dia.
Tot és or i pedreria
que'l món se vol enjojar.

Els camps plens de cantoria
dels aucells, al despertar.
Al horitzó se destria
la retxa del sol més clar.

Ara el cor s'umpl d'alegria;
ara el cant comensarà.
Pejarem la nova via
que'l món ha de començar.

* * *

El vel de la nit devalla
poc a poc damunt el món.
La natura el cant acalla
tot, dins un gris vel, sé fon.

Els bells colors se destinyen;
són pàlits i plens de dol.
Els aucellets sols plorinyen,
en un amarc cantusol.

I en el cor tornen les penes
perque el dia ja és passat,
Sols són hores ben serenes
aquestes, d'eternidat.

* * *

Aixís un canta la pena,
l'altre, el cant del món novell.
Un sa mirada aserena;
l'altre llú amb cò jovincell.

Un veu del iris, la nota
morada, del sol que's mor;
l'altre beu la llum devota
dels colors brillants com l'or.
Cada un mirant estava
el mateix sol resplendent...
no més que un d'ells l'adorava
a llevant... s'altre a ponent.

IVON

LA TERRA

PELS INQUEROS

Colocats en aquest terré social en el que m'he obligat a mourer-me, avui he de fer algunes observacions sobre lo que és la terra per noltros.

La terra són els doblés, ells, no fan per sí sols cap benefici ni cap mal. Ara, allà ont n'hi ha, surten expontaniament una serie de plantes, herbes per lo regular, que alguna vegada arriben a florir, però que casi sempre queden reduïdes a flors silvestres, sense més utilitat que la de servir algunes, no totes ni de molt, per pastura.

A base de aqueixa terra se poden fer i s'han de fer les coses. Allà ont hi ha molts de doblés serà una terra gruixada, bona per tot. Allà on n'hi ha pocs s'ha de triar bé la llevor o la planta, suposant que se conra, perque doni el millor fruit i per consiguent el benefici més gros possible.

¡Que diriem d'un que an aqueix temps en que els queviures anaven tan cars no hagués conrat els seus camps? ¡que dirien d'aquell què, no tenguent res més absolutament res més, que un trocet de terra i prima, no s'en cuidàs gens? Dirien que li falia una aigua, i tendrien raó.

Idò bé, fins ara a Mallorca, no mos n'havem cuidat de conrar el capital. Les hizendes públiques són estades com camps destinats a pastura, ont al mig d'herbes inútils, sino perjudicials, ha crescut una mica d'herbei mengivol, fresc, útil.

En part la causa és estada, an el nostro concepte, per la diferència enorme entre lo que la terra poria donar i lo què les quimeres haguessim volgut que produís. I com que an aixó ningú mos guanya, resulta que mai hem pensat amb coses factibles, i quant hi hem pensat, lo únic que se mos ha ocorregut són estades coses no inútils sinó de segona o tercera importància.

Fa el mateix efecte casi tot això que brolla així, com un senyor que s'en anàs pel carrer, peu descals, amb uns calçons espellerengats i... amb una *trona* ben planxada.

M'ha fet pensar amb això una crònica d'Inca, que no sé ont he lletgida, que diu que l'Ajuntament vist que la realització del l'Hospital, pel qual havia oferit D. Domingo Alzina, deu mil duros, no era d'una necessitat urgent, s'havien mig entesos amb aqueix Senyor per dedicar-ho a fer cases per pobres.

I això, amics inqueros, perdonau que vos ho diga, no hu pensau bé. Ja sé que seria una verdadera obra social; però no és la primera a fer. I sino digau-me, i quantes cases podeu fer? Quinze? vint?... Sia aixís. Fereu contents, fareu un bé a 20 famílies, sempre les mateixes... I amb la mateixa quantitat ferieu un bé a 300 famílies, ¿Com? lo de sempre, *tenint una bona escola graduada de sis mestres* que educarien 300 infantons... d'aquests que, per vergonya de la ciutat no reben cap casta d'instrucció.

¿Veis lo que deia? Pensau-ho bé, i veureu que jo vaix acertat amb aqueixa qüestió, perquè la primera millora que s'ha de fer, a tots els pobles, és *fer escoles noves*.

Els doblés són la terra. Conrau-la bé. Vos lo demana

EL CONRADOR

Esquits i espíres

Casi històric; no record a quin poble d'Europa va succeir. Apurat el rei amb ses dificultats per governar sa nació i el canvi que havia fet el món amb motiu de sa guerra, va cridar a un polític notable per dur les riendes de s'Estat.

Desde aquell dia al poble hi reinava l'alegria; varen reunir-se en gran urgència totes les forces vives i després de molt discutir acordaren telegrafiar al ciutadà il·lustre... i fer un dinar mónstruo.

¡Ah! va fer el públic satisfet i ja tranquil. La pàtria estava salvada. I el pern del món no se vinclà cap miça, ni la lluna no va fer gens de returada. ¡Ja ho val!!

An els diaris grossos hem vist un anunci que diu «No compreu llauna ni estany perquè aviat anirà a la mitat de preu»

Mos hem posat les ulleres grosses i be hem cercat; davant, darrera, fins-i-tot hem

mirat pel blanc dels costats. En lloc hem vist cap anunci que digués:

«Aviat el pà i l'arròs aniràn a la mitat de preu!»

Lo que és els estudiants, enguany, no se poden queixar. El seu estiveig encara dura. No han ubert en lloc, i ells ja no sabrán llegir.

Avui en som trobat un bergantell de 18 anys, que estudia de misser a Barcelona. Estava, tot preocupat.

—¿Que tens?—li he preguntat.

—Homo. ¿Que he de tenir! Que enguany no porem fè *huelga* tant que m'agrada fer-ne aquest temps!

Els tranvies duen un petits avisos, entre ells n'hi ha un que diu «plataforma para diez viajeros.» No fa molts de dies varem comptar vintidues persones dretes entre la plataforma anterior i el passadís central, no sé fins a quin punt poren permetre això les autoritats.

Després d'haver succeït aquella desgràcia quan l'inauguració, privaren o retiraren els *arrastres* per la Costa de St. Domingo.

Ara s'esperarà una altre sotragada per posar remei an aquets abusos.

A baix de les costes de la Bonanova hi ha un pont que ja fa temps varen començar i no han acabat. ¿En sabria dir algú del nostre Exm. Ajuntament fins quant ha d'estar així aquesta obra mestre dels nostres arquitectes municipals?

El dia que varen sabre a Ciutat la notícia de que havia estat nomenat ministre per *gràcia i justícia* un lltre. Ciutadà, a la Sala tiraren la casa pe sa finestra. Posàren, sense reparar en gastós, unes alimàres que ja les voldrien a Llorito pels dies d'altà fumats, però per una població de 70.000 àni mes mos paresqué que hi mancava oli.

RONDAIA

En Cric i En Croc

Això era i no era bon viatge fassà la cadèrnera, per mi un amut i per tu una barcel·la.

A unes terres llunyanes, llunyanes, vivia un lladre que havia nom Cric, an a qui ningú encare havia posat ses mans demunt, ni esperances, tal fi era el seu art de lladroneria. Tan bona pessa, feia temps que anava cercant un altre de ses mateixes faiadures, anomenat Croc, a fi de que anant a mitges, li retés més es negoci.

Però, com molt sovint, lo que no succeix en cent anys vé amb un instant, vet aquí que per xamba la sort volgué que se topassen aqueis dos lladres fins a un hostal per menjar; i com qui es de l'art en viii, ben prest en Cric ja và haver esplugat amb la vista an el seu futur company. En Croc de cap a peus i en manco temps, li fe seuvatje un rellojje que duia.

Aquest, que segurament aquell dia en

duia qualcuna de moguda, després de haver treta la panxa de mal any i haver-se posat a tò per fer-ne qualcuna de bel·lendinada de les seves, posa mà a la butxaca en contes de mirar quina hora era, l'escura un poc amb sos dits i si no hagués fetes un parei de lloques que romanien a un recó de es vespre abans, los hagués tretes talment com los hi posà,

¡Cap com aquesta! digué amb un esglai ben dissimulat clavant la vista, encesa com a dos calius de foc, demunt es cos impassible d'En Cric, qui sense empatxar-se raons anava posant miques.

Missions gos a qualsevol, digué de petites, que sols aquest company meu és estat es lladre ¡Vaja quines trasses i manyes més superiors ses seues! ¡Robar un rellojje, anava filant la seva calessa sense porer-se'n avenir un punt, an En Croc, es lladre més fi i famós que es sol escaufa! ¡Això no està escrit a cap llibre! Però ¡amic, es jornals se tornen! I tot aprofitant un descuit En Croc roba an En Cric sa bossa des dobbés.

Quant aquest, satisfet i plé de la menjada, però molt més per la satisfacció de haver tocat penyora aquell dia, s'anava a posar sa mà dins la butxaca per pagar el gast de l'hostal, bé rebostejà dins els recons més amagats de la butxaca una bona estoña, com si sa bossa per virtut de encantament fos tornada petita just una formiga, i com que allà on no hi hà, no hi cerquin, tot esglaiat l'hagué de treure després de cercar de bades!

¡A remil carretades de carretons de butxaques buides, s'exclamà ell tot enrevel·lat, ja m'han pegat es salt, jo som anat per llana i som romàs tos, ja m'en he duit ses tornes, ja he feta sa penitència des peccat...

—Company, digué amb tò mig axul·lat En Cric an el seu company posat per ell a la par i tot segur de sa certesa de sa pregunta, ¿sereu per ventura, i no vos ofengueu, el famós Croc, del qual s'en conten de verdes i de madures?

—¡Per ell mateix me tenc! respongué En Croc.

—Idò, com que s'unió fa sa força vols que mos n'anem tots dos a exercir el nostre ofici; axò és, a robar.

—¡Ben re-de-pensat! respongué En Croc. En parlar-me de robar ja en som. Xòcala, homo, digué an En Cric allargant-li mentres-tant sa mà dreta en senyal de pacte clos i de companyarisme. Però ¿ja has pensat amb so primer que ha de caure *quinto*? hagué de fer present en Cric an en Croc. Has fet o quant-i-més has engirgolat un plà de ses nostres operacions; de lo contrari mos exposam a fer cala buida, i jo noestic per fer feina d'aquesta a on hi va sa pell dels diumenjes i sa dels dies fanners, pel dimoni.

—Sa primera visita hauria d'esser, digué En Croc, an es tresor del rei i anem-hi are tot d'una.

—¡Ben pensat! exclamà En Cric, creguent tocar amb un dit an el cel.

Camina caminaràs s'acosten a sa ciutat i ja desde lluny, lo primer que les crida s'atenció fou es palau real qui torrefija senyorialment demunt les cases; les torres enmarlafades semblaven per ells, altrestantes guardes qui gordaven es tresor des castell.

Enfraren dins sa ciutat tan bones peses; voltaren una i altre vegada aquell casal immens; amb l'enginy i l'art lladrònic aquells dos mestres prenen les seues notes i apuntes, en que fosen mentalment, i al punt veren ubert un portell a sa seua ambició. La nit fosca; els divertiments del rei que el tenien allunyat molt sovint; i més que tot, la sòn que deixava mig morts an els guàrdies quant venia mitja nit, segons veus sentides, eren ajudes, sense que amb elles hi haguessen pacte d'abans, amb que confiaven aquells dos unghes llargues.

Talment com ho havien pensat ho feren i per cert que los anà de lo milló.

El rei, amb altres companys eren de carceria, els guardes, confiats, s'eren adormits en punt de mitja nit, mentres que En Cric i En Croc, uis espolsats, i els sentits fins com un pern de rellotje, entren dins es castell, el tresquen, miren i tornen mirar, amb el coré que no se cansava de tepar-los es pits com si los donàs pressa. Es cap i la fitróben es ditxós tresor i s'en umplen butxaques, mocadors, i tot quant dúien preparat i quant conegueren que hi feien nosa tocaren soletes i tot pasant per els dormilegues de guardes qui entabanats per sa sòn, des-i-are se movien del seu lloc amb el renou d'un cos pesat, semblaven dir-los amb la vista: I ara ja mos vendreu darrerà amb un pa calent!

A. PONS.

(Seguirà)

Quatre mots d'advertència

PRIMER—A les nostres columnes sempre heu haurà hospitalitat per tot original que mos enviïn mentres sia honest; si fa riure per les butxaques heu celebrarem més que si mos ha de fer derramar una llagrimeta.

També hem d'advertir, emperò, que'l covó dels papers és ben gros.

SEGON—El despatx del primer número de L'IGNORANCIA va ésser tan gros a Ciutat, que no mos ne daren conte i ja no tenguem exemplars per enviar an els pobles i servir les suscripcions de Ciutat. Per això, hem pensat fer una segona edició del primer número per mostrar a tot-hom el nostre programa, i més que això, perquè els qui facin la collecció la puguin tenir entera.

TERCER—Suposant que se faràn moltes colleccions de L'IGNORANCIA, hem dispost que la enumeració de planes sia correlativa, de 1 fins al número que tancarà el primer tom.

Així serà un llibre gros

CUART—Es per suplicar a totes aquelles persones que rebín L'IGNORANCIA, i no mos vulguin honrar en la seva suscripció, que facin el favor de tornar-mos el setmanari, posant a la fai-xeta; *Se torna a sa procedència.*

¿Estàm entesos?

Cronicó d'Inca

L'Ajuntament té acordat per l'any 19 posar arbitris damunt les cavalleries, carros, carruatges, automòvils, motocicletes, cans i demés membres de la familia canina. Aquets impostos no

són nous, altres vegades ja han estats en vigor a Inca, i que solien estar-ne escàpols els qui estaren en gràcia del casic.

Respecte el particular se fan molts de comentaris. ¿Que han d'anar a posar—diven—nous arbitris, si després no se cuiden de cobrar? ¿Si encara han de liquidar el consum de l'any 17, si encara no han cobrat la mitat del d'enguany?

Ara se diu que van a començar a fer administració, però això té pocs crèduls perquè sempre ho diven i mai heu fan. An el Batle que tenga manya per normalisar les coses de la Sala, serà digne que li axequin un monument.

—S'és celebrada en aquesta Ciutat, la festa de la Puríssima amb gran solemnidad. An els actes de la Parroquia ha assistit l'Ajuntament i gran concurs de feels. Predicà el Rnt. P. Cerdà Superior de Franciscans i durant la novena el Rnt. P. Tous, també Franciscà.

A Sant Domingo, es fé una funció molt solemne, amb sermó que digué el rector d'aquella església. Mn. Josep Aguiló.

Per diumenge hi ha anunciada la festa de la Puríssima, a San Francesc.

—A l'Exèrcit, també obsequiaren a sa Patrona, la Puríssima Concepció, amb una missa. Els soldats foren alegrats amb bons menjars i divertits amb corregudes de distintes maneres, cucanyes i ball. La música municipal armonisà la festa. De tot el radi de la població se sentien les cantades que la tropa feia acompanyada de la música i la banda de corne es. El corté estava adornat i il·luminat.

—Ha mort D.ª Maria Oliver Sagrera, quant feia just un mes que era mort son espòs Don Aleix Oliver Bausà. Ell, era un mestre jubilat de poc sou. A la veies aquest matrimoni s'havia establert a Inca i es dedicava a l'ensenyança per a guanyar-se les sopes. Era una bona gent. Deu los tenga a la glòria.

—Després dels llargs dies de pluges fets per l'octubre i novembre, ara els pagesos he rapen la terra per aprofitar els dies bons per sembrar. A molts de camps ja serà un poc tardanença la sembradura.

—El nostre amic D. Francesc Ferrer Moragues, acaba de perdre un infant d'alguns anys, i ja és el segon que se li ha mort dins poc temps.

Acompanyam amb el sentiment al Sr. Ferrer i a la seva esposa per tant sensibles pèrdues.

—Dimecres passat, els treballadors de la fàbrica del calçat de D. Bartomeu Payeras, actual Alcalde, comensaren una vaga que, segurament, no ha seguit el tràmit de la llei de vagues.

Segons nos han informat, el Patró veent que molts de treballadors no eren a la feina a les sis i mitja del matí, hora de comensar a rodar la màquina, posà una pissarra fent a sabre an els obrers que anavan comensarien la feina a les set, o sia que anirien de set a set. Amb això, el dimecres els operaris no se presentaren al treball llevat d'alguns parents de la casa. Se diu que el Sr. Payeras va aparaulant altres homos per sustituir sos obrers.

Se rumoretge que a la fàbrica de la Viuda de Fluxà, els treballadors prest presentaran els papers per una declaració de vaga si no los donen augment de sou i una hora maneo de feina.

Ja hu vall! Això s'hauria de compondre bonament; perquè les vagues solen ésser, moltes voltes, la destrucció d'una indústria, com va succeir amb el ram de capellaria de Ciutat, que mai més s'és pogut tornar alçar com era antes. Se comprèn que les grans fabricacions són com el tren que si tractaven d'aturar-lo en sec faria ui. L'incumpliment dels compromisos contrets per part del Patró i la adoptació forrosa d'altres oficis per part del obrer, petxucada per la fam, donen per resultat conflictes que s'en pot ressentir tot un poble. Per això els obrers haurien de tenir mirament en cridar-se calamitats damunt ells, (ja basta les que tenim) promoguent vagues en un temps que la demanda de calçat està de baixa

—A nostro mercat de dijous se presentà molt de bessó, fentse moltes barrines, puis sols s'en tornaren unes poques partides. Al matí anava a 26 duros el quintà acabant per morir a 25. Ja hu val en nostros comerciants!

TRENCA-CLOSQUES

Solucions a lo del número passat.

An el geroglífic: *S'ocasió fa pecà.*

A ses semblances: 1.ª *En que couen.*

2.ª *En que tenen grans.*

3.ª *En que tenen jacs.*

4.ª *En que tenen calde-rons.*

A la xarada: *Ca-na-lo-bre.*

Al rombe:

	C	O	R	
H	O	N	O	R
	R	O	C	
		R		

A l'endevinaia: *Sa lletra E: CEL*

CORRESPONDENCIA

Els tres germans: Com veis, heu endevinat dues semblances, sa xarada i s'endevinaia. Ala animau-vos i endevinau ses d'avui.

TARGETA

D.ª MARIA SALAT
G. N.

Compondré amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'un poble de Mallorca.

FUGA DE CONSONANTS

o a d e i e o ia
e o o a o a a a
a ia e i e a a a
a o ue o a a ia

GEROGLIFIC

1 : **ti** 1 **NIDU** :

Una estació de l'any

SEMBLANCES

1. ¿En que s'assembla un matrimoni que no s'avé amb una comedia?
2. ¿I una cadira amb una persona?
3. ¿I un llaut amb una parra?
4. ¿I el cel amb un ou?

ENDEVINAIA

Sempre seguit grinyolant
vaig rodant.

Sempre pujant per amunt,
baixant sempre per avall
mai me call.

CAVILACIÓ

888.888.888

Restar d'aquests números la seva mitat, de manera que doni per residuo res.

PRIMER
concurs de L'ignorancia

D. _____
creu que el rellotje senyala
les _____

Firma

Tip. Durán—Inca.